

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκάοκτω,
νᾶναι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κ' ὃ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ καὶ ὀγδόη τοῦ μηνὸς Ἀπρίλη,
τίγκα τὸ κεμέρι καθενὸς ψωρίλη.

Χίλια σὺν εἴκοσι καὶ τετρακόσα,
εὐελπὺς ἀνοιξὶς διαγελῶσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Εἶχανε σβύσ' οἱ πόλεμοι, τὰ μίση καὶ τὰ πάθη,
καὶ ἄργοῦσε σκουρῆσμένη
καθ' αἵματοβαμμένη,
κάθε δημίου σπάθη.

Α'.

Π.— Καὶ τὴν Λαμπρὴ πῶς πέρασες;
Φ.— Λαμπρά, βρὲ Περικλέτο,
Λαμπρῆς ἡμέρ' ἀνέτειλε χαρμόσυνος καὶ φέτο.

Ἀγρίων Σακαράκηδων δὲν ἔσφαζαν λεπίδια,
καὶ Ἀυτοκρατόρων στέμματα,
ποῦ κολυμποῦσαν σ' αἵματα,
τᾶχαν πετάξει πρὸ πολλοῦ στοῦ κάρου τὰ σκουπίδια.

Ἐβλεπες ἀναγέννησιν,
ἔβλεπες ἀνακαίνισιν,
καὶ πανταχοῦ λαμπρότητα,
καὶ κάλλος καὶ νεότητα.

Δὲν ἔβλεπα λαῶν σφαγὰς
καὶ σφαζομένων οἰμωγὰς
δὲν ἄκουσα φρικώδεις.

Μὰς μούτ' ἀδιάκοπο φιλί,
τούτους φιλοῦν ἐκεῖνοι,
καὶ εἶδα παντοῦ, βρὲ κουρελῆ,
νὰ βασιλεύ' εἰρήνη.

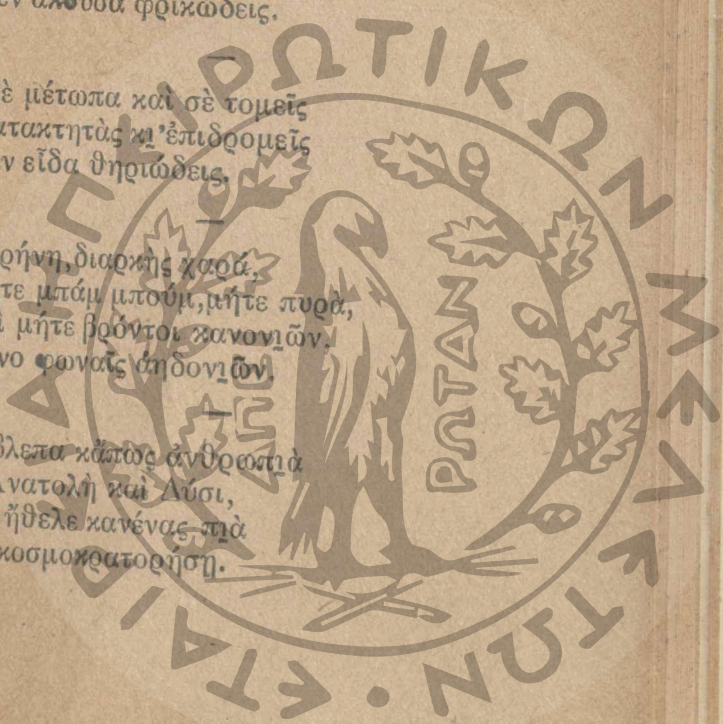
Σὲ μέτωπα καὶ σὲ τομεῖς
κατακτητὰς καὶ ἐπιδρομεῖς
δὲν εἶδα θηριώδεις.

Ἦσύχαζε καθεὶς τσολιᾶς
καὶ δὲν ἐπυροβόλει,
ἤμυριζαν ἄνθη πασχαλιᾶς
ἐν κάθε περιβόλι.

Εἰρήνη, διαρκὲς χάρα,
μήτε μπάμ μπούμ, μήτε πυρά,
καὶ μήτε βρόντοι κανονιῶν,
μόνο φωναὶς ἀηδονιῶν.

Περίλαμπρος ἡμέρα,
δὲν ἔβλεπες ἐγκλήματα,
καὶ ἀντήχουν σ' τὸν αἰθέρα
τόσων φυλῶν φιλήματα.

Ἐβλεπα κατὰς ἀνθρώπων
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
δὲν ἤθελε κανένας πιά
νὰ κοσμοκρατορήσῃ.

Καὶ γῆ καὶ πόντος καὶ οὐρανὸς
εἰρήνευσε, κεφάλαια...
κανεῖς στὸν σβέρχο κανενὸς
δὲν ἦτανε καβάλα.

Λαμπρῆς ἡμέρα, Πασχαλιά,
χωρὶς τυράννων χνώτα...
κανεῖς στὴν ξένη τὴν φωλιά
δὲν κούρνιζε σὰν πρῶτα.

Χωρὶς κακίαις καὶ χολαῖς
καθένας ἡσυχος ποῦ λές
τραβοῦσε στὴ δουλίτσα του.

Κι' ἀμνήμων μαύρων συμφορῶν
δὲν ἔτριβε νυχθημερὸν
μὲ τοῦβλο τὴν κοιλίτσα του.

Λαμπρῆς ἡμέρ' ἀνέτειλε στὸν κόσμον τὸν μακάριο,
κι' ὁ Πρωσσὸς ὁ σφαγιαστὴς
ἐβγήκε σοσιαλιστὴς
μὲ κάθε Σακαράκα του καὶ κάθε Καγκελόριο.

Ἐγίνηκε καλόγερος ν' ἀγιάσῃ τὴν ψυχὴ του
καθένας μπόγιας καὶ φονιάς
κι' ἔτρεχε κόσμος καὶ ντουνηῖς
νὰ πάρῃ τὴν εὐχή του.

Δὲν εἶδα φύλων καὶ φυλῶν φρικτὰς ἐπαναστάσεις,
καθένας τὸν πλησίον του περιπαθῶς ἡγάπα,
μήτ' ἐσκοτίζετο σὰν πρὶν μ' εἰρηνικὰς προτάσεις
κανένας εἰρηνόφιλος κι' ἡ κεφαλὴ τοῦ Πάπα.

Πέρασαν χρόνια στυγερά,
κι' ἐκελαῖδοῦσε λιγερὰ
νέας εἰρήνης Μοῦσα.

Ὅλους τοὺς ἔβλεπ' ἄρεστοὺς,
καὶ τοὺς ἀγνώστους καὶ γνωστοὺς
στὸ στόμα τοὺς φιλοῦσα.

Β'.

Π.— Κι' ἂν ρωτήσης καὶ γιὰ μένα
πέρασα χαριτωμένα,
κεφαλάκι μου τρελλό.

Πέρασα πολὺ καλὰ
τραγουδῶντας τρά, λά, λά,
τραγουδῶντας τρά, λά, λό.

Τὴ χαρμόσυνος ἡμέρα!...
ἔξω πόλεμος χασάπης,
καὶ στὴν κτίσιν πέρα, πέρα
Εὐαγγέλιον ἀγάπης.

Εἶναι ψέμμα, Φασουλῇ μου πῶς ὁ κόσμος πολεμεῖ,
εἶναι ψέμμα, πῶς δυνάσται παρεφρόνησαν ὅμοι,
κι' ὅλο τὸ σχοινὶ τεντώνουν,
καὶ σκοτώνουν καὶ σκοτώνουν

ποῦ δὲν βλέπεις τελειωμὸ
σ' ἔνα τέτοιο σκοτωμὸ.

Εἶναι ψεῦδος, εἶναι πλάνη
πῶς τοῦ Κάιζερ Οὐλάνοι
ἔχουνε σκοποὺς ὑποῦλους.

Καὶ ζητοῦν τοὺς ἀδυνάτους
μὲ παντοειδεῖς θανάτους
νὰ τοὺς κάνουν ὁλοὺς δούλους.

Εἶναι ψέμμα πῶς κι' ἀμάχους ἐκκληρίζουν κι' οὐδετέ-
[ρους,
πῶς σκοτώνουν τῆς γυναῖκες, τὰ παιδάκια, καὶ τοὺς
[γέροντες
πῶς τοὺς ὀνομάζουν Οὐνους καὶ σ' Ανατολὴν καὶ Εὐρώπῃ,
κι' ὅποιοι τέτοια λέν γιὰ τούτους εἶναι μόνον παλη-
[ανθρώποι.

Εἰς τὸ Σύμπαν βασιλεύει κατὰ πάντα νῆνεμα...
Τὶ γαλήνης Πασχαλιά,
καὶ δὲν ἄκουσα καμμία
νὰ βροντήσῃ πιστολιά.

Φιλελευθέρων ἰδεῶν μ' ἐπτέρωσαν ἰνδάλματα,
ἔπαυσε σκλάβον κοπετός,
κι' ὁ Πρωσσὸς ἔστηνε κι' αὐτὸς
ἐλευθεριᾶς ἀγάλματα.

Ἐβλεπα φιλελευθέρο τὸν ἄγριο Βυργεάβο,
ποῦ κατακτῆσεις γύρευε
καὶ σχέδια μαγεύρευε
πῶς νὰ συντρίψῃ τὸν ντουνηῖ καὶ τὸν κἀνὴ σκλάβο.

Δὲν ἄκουσα κανένα νὰ κλαίῃ, νὰ στενάζῃ,
κι' ὁ Βούλγαρος φωνάζει:
παύσετε νὰ ζητᾶτε τὸ Ροῦπελ κι' ὅλα τᾶλλα
ἂν θέλετε μαζί σας νᾶμαστε μέλι γάλα.

Μὰ τοῦ Κρούμου τοῦ κανάγια
δὲν περνοῦν βαγαποντιᾶς,
καὶ στὰ χώματά μας τᾶγια
φάγαμε τᾶνιά τὰ λάγια
μὲ καινούριαις λεβεντιᾶς.

Πάλι γλέντι καὶ χορὸς
κι' ἀπὸ τρόφιμα σωρὸς.
Κάθε τράπεζά μας γέμει,
τρώγε πίνε, βρὲ βροῆμη.

Τὶ χαράς, τὶ Πασχαλιά!...
τώρα χάρις στὸν Βουρλούμη
ἐπ' ἡ δική μας ἡ κοιλία
ἔχει γίνῃ σὰν τουλούμη.

Σὲ Δύσι καὶ σ' Ανατολὴν
τρέχω νὰ διαλαλήσω
μεγάλῃ νίκῃ, Φασουλῇ,
κι' ἔλα νὰ σε φιλήσω.